

A szoba

Sétálok szobáról szobára,
az első rövid, de széles
falai közt elidőzöm
az ágy közepén a plüss
születendő utód ajándéka,
mohó, türelmetlen.
A következő szoba apró,
az ágy közepén a plüss
születendő utód ajándéka
ám ő mint
kényes úrilány, várat magára,
a játékszer pedig csak a hiányt erősíti,
s a gyermek iránti vágyat, így
az árulót eltüntettem, száműzetésében
szekrény mélye az új otthona.
A harmadik szoba reményteli,
az ágy közepén a plüss
születendő utód ajándéka,
boldog-bamba pofája
elárulja, ő már tudja a titkot,
melyet aztán az idő
nekem is kifecseg.
A negyedik szoba énekel,
höcögтетőt és ujjszámolót mond,
miközben a plüss babaillat
hordozója immár.
A két kicsi test
elválaszthatatlan, a játék
hosszú évek kísérője lesz.
Az ötödik szoba küszöbén
iskolatáskába nem való
játékszer pihen,
ám elég egy boldogtalan
pillanat, s a vigaszra szoruló
ölelésébe visszatér a kedvenc.
Kollégiumi pakkba rejtett otthon,
hónvágycsillapító szer, majd
a felnőttkor ajtajából
visszadobott fölösleg, ami a szobát
üresebbé teszi, a hiányt pedig
erősíti. S a gyermek iránti vágyat. Az árulót
eltüntettem, száműzetésében
szekrény mélye az új otthona.
Az utolsó szoba hallgat,
padlóját
némán benötte a magány, de
sápadt-szikkadt levegőjébe

életet lehel a remény, hogy talán
egyszer újra énekel,
höcögtetőt és ujjszámolót mond,
hiszen az ágy közepén ülő plüss
boldog-bamba pofája
elárulja, ő már tudja a titkot.